

ENTER

念珠

หนึ่ง

ศวมคิด

นิพนธ์

9

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

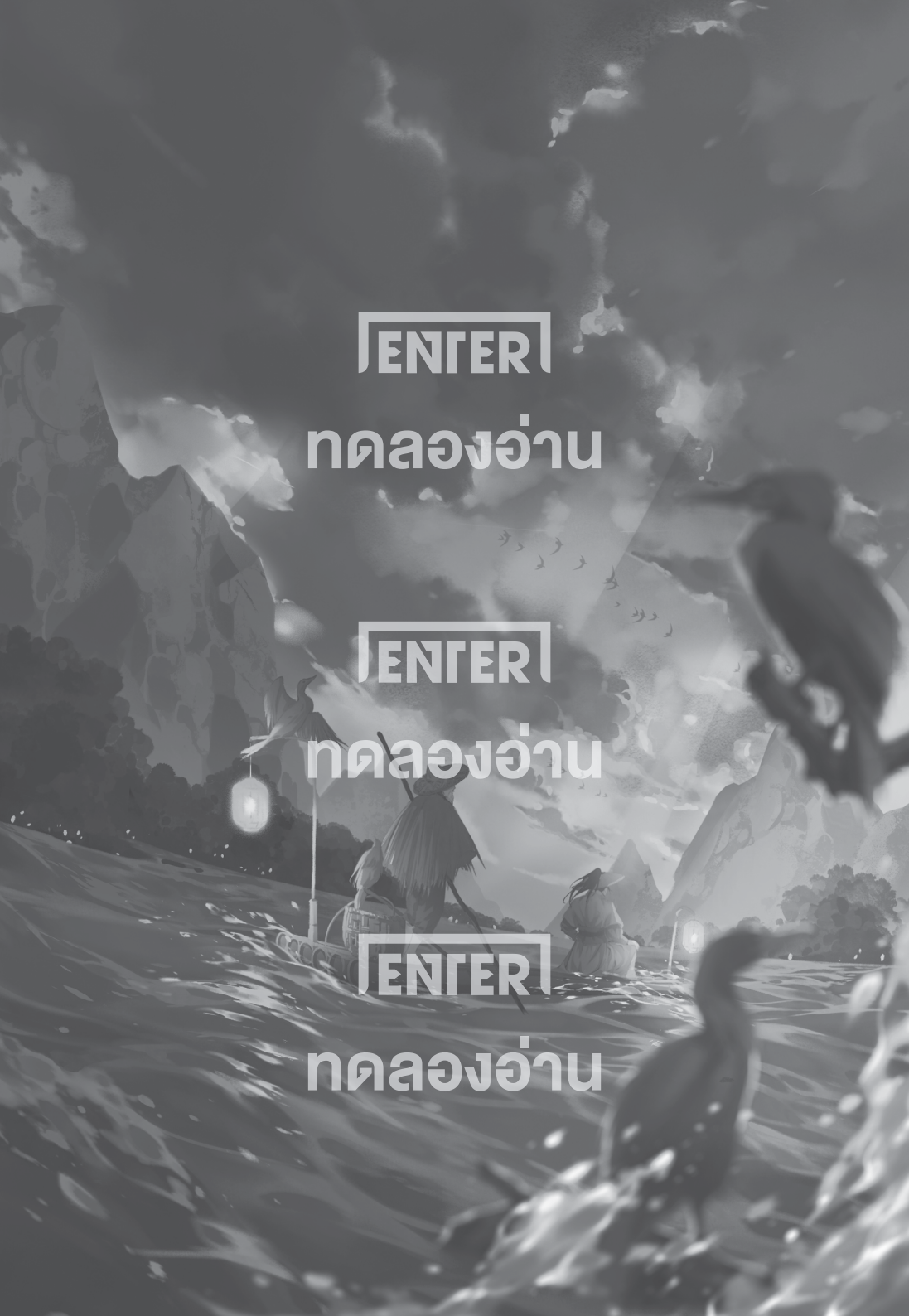
ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอรับุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอรับุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

แม้ชะตาชีวิตจะพลิกผันจนต้องมาใช้ชีวิตปากกัดตีนถีบอยู่ในสำนัก
ชิงคงเต้าจื่ออยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไปเสียวุ่นก็ยังคงเป็นไปเสียวุ่นผู้สามารถ
พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสทองได้เสมอ ดังนั้นชีวิตของเขาในสำนักแม่น้ำตอนบน
แห่งนี้จึงดีขึ้นตามลำดับ แต่อนิจจา เก้าไปใหม่มา เมื่ออะไรๆ เริ่มลงตัว
วิกฤตการณ์ใหม่ก็เข้ามาให้ไปเสียวุ่นต้องรับมืออีกแล้ว คราวนี้ถึงขั้นเกี่ยวพัน
กับชีวิตของสหายคนสำคัญของเขา ไปเสียวุ่นย่อมต้องทุ่มสุดพลังที่มีเพื่อ
ช่วยเหลือ

เพียงแต่ว่าการทุ่มทุกอย่างที่มีนี้เพียงพอหรือไม่ หรือไปเสียวุ่นจะต้อง
ล้มเหลวเป็นครั้งแรก ขอเชิญทุกท่านร่วมเป็นประจักษ์พยานในการต่อสู้ครั้งสำคัญ
อีกครั้งของไปเสียวุ่นได้ในเล่มนี้

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีดส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจินันตร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

ไปเสียจนสิ้นสะก้านไปถึงร่าง ชั่วขณะที่ความทรงจำซึ่งเหมือนประกายไฟนี้
ปรากฏขึ้นมันก็ทอดยาวออกไปโดยพลันราวกับทะเลเพลิงถูกจุดขึ้น
ทำให้สมองของไปเสียจนคล้ายถูกแผดเผา
และทันใดนั้นความทรงจำของเขาก็พากันหลังไหลออกมา
"ข้าต้องไปช่วยศิษย์พี่ใหญ่!"

บทที่ 403

เจ้ากล้าทำร้ายข้ารี!

เสียงร้องอุทานด้วยความตกตะลึงเช่นนี้ไม่ได้ออกมาจากปากของ
ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมสิบกว่าคนเท่านั้น แม้แต่คนที่มองดูเหตุการณ์
อยู่รอบด้านก็ยังเบิกตากว้างด้วยความเหลือเชื่อ

"นี่ต้องไม่ใช่การหายตัวแน่นอน!"

"ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมเหตุได้ถึงย่ำแย่ได้ในพริบตาเช่นนี้!"

"คนผู้นี้หากไม่มีอาวุธล้ำค่าติดกาย ก็ต้องฝึกวิชาที่พิเศษ..."

ทุกคนส่งเสียงฮือฮา ไม่แปลกที่พวกเขาจะเป็นเช่นนี้ การย่ำแย่
ชั่วพริบตาจนเหมือนหายตัว...มีเพียงผู้อาวุธชั้นกำเนิดใหม่เท่านั้น
ถึงจะทำได้ วิชาอภินิหารนี้จะใช้ได้ก็ต่อเมื่อสสาร พลังปรารถ และ
จิตวิญญาณ* ผสานรวมกับตลอดทั้งฟ้าดินในช่วงต้นแล้วเท่านั้น

วิธีการเช่นนี้ผู้มีพลังบำเพ็ญต่ำกว่าชั้นกำเนิดใหม่ไม่มีทางทำได้
แต่หากทำได้โดยอาศัยวิธีการบางอย่าง...เช่นนั้นก็หมายความว่าคนผู้นี้
จะจัดการยากขึ้นอีกมาก

* สสาร พลังปรารถ และจิตวิญญาณ หรือก็คือจิงซีเลน (精气神) ในลัทธิเต๋าถือเป็นของล้ำค่า 3 สิ่ง
สำหรับมนุษย์ โดยจิง (精) หมายถึงสสารที่สำคัญต่อร่างกาย ซี (气) คือพลังปรารถ และเลน (神)
คือจิตวิญญาณ

อาจถึงขั้นที่การล้อมโจมตีก็ยังไม่ผล เรียกได้ว่าเป็นฝ่ายถือสิทธิ์ในการกระทำทั้งหมด คิดจะโจมตีก็โจมตี คิดจะถอยก็ถอยได้ ขึ้นอยู่กับหนึ่งความคิดเท่านั้น

மானตาของหลี่หยวนชิงและทุกคนรอบกายเขาดำงกัลดลง หัวใจกระตุก

เวลาเดียวกันนั้น ขณะที่ไปเสี่ยวฉุนหลีกเลี่ยงการโจมตีพร้อมกันของผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมสิบกว่าคนนี้ ชื่นน้ำแข็งทั้งในและนอกโรงเตี๊ยมเบื้องล่างก็หายวับไปในพริบตา เพราะมีชื่นน้ำแข็งปกป้องตลอดทั้งโรงเตี๊ยมจึงไม่ได้รับความเสียหายใดๆ

วิชาอภินิหารที่เพียงพลิกฝ่ามือพื้นที่ในรัศมีพันจี้ก็ถูกแซะแซ่ได้ และเพียงหนึ่งความคิดก็สลายผืนนั้นให้หายไปได้ นี่ทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรพรรคมังกรครามทุกคนฮึกเหิม ส่วนคนรอบด้านก็สลดมหายใจกันเหลือเกิน

โดยเฉพาะพวกหลี่หยวนชิงที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศที่ยิ่งหน้าเผือดสี เมื่อมองมายังไปเสี่ยวฉุน สีหน้าทุกคนล้วนเคร่งเครียด แม้พวกเขาจะเป็นลูกหลานตระกูลร่ำรวยมั่งคั่ง แต่ถึงอย่างไรก็เป็นถึงลูกศิษย์ของสำนักชิงคงเต้าจี้ มีความรู้กว้างขวาง ก่อนหน้านี้ไม่เห็นไปเสี่ยวฉุนอยู่ในสายตา ทว่าเมื่อลงมือต่อสู้กันจึงรู้ทันทีถึงความแตกต่างของไปเสี่ยวฉุน

ยิ่งเมื่อปราณคู่ร้ายของเขาแผ่ซ่านออกมาด้วยแล้ว หลี่หยวนชิงจึงพลันตระหนักได้ว่าคนที่เห็นอยู่เบื้องหน้านั้น...ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญเพียรธรรมดาทั่วไป เก่งกว่าคงมีประสบการณ์ในการต่อสู้โชกโชกไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเหล่าผู้บำเพ็ญเพียรที่ผ่านวิกฤตความเป็นตายตอนทำภารกิจมาหลายครั้ง

ในใจเขาเดือดดาลจึงถลึงตาจุดนไฟใส่หัวหน้าพรรคทองฟ้าหนึ่งครั้ง

นึกเสียใจขึ้นมาที่ตนลงมาจากสายรุ้ง ยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าคนมากมาย ถึงเพียงนี้ อีกทั้งพวกตนยังมีตั้งสิบกว่าคน หากไม่สามารถจัดการกับอีกฝ่ายได้ เช่นนั้นภายในเวลาไม่นานเรื่องนี้ก็จะทำให้เขาหลิ่วหวนเชิง กลายเป็นตัวตลกในสำนักชิงคงเต๋าคี

หัวหน้าพรรคทองฟ้าก็สั่นสะท้านไปทั้งร่างเช่นกัน เขารู้ว่าหัวหน้าพรรคมังกรครามคือผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวม แต่ไม่ว่าอย่างไร ก็คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะไม่ใช่ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมทั่วไป แต่เป็นสุดยอดผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมที่ประมือกับคนระดับเดียวกัน สิบกว่าคนก็ยังไม่เสียเปรียบ ทั้งยังมีวิชาเคลื่อนย้ายพริบตาด้วย

"นี่..." หัวหน้าพรรคทองฟ้าตัวสั่นเทา ลมหายใจถี่กระชั้น นัยน์ตาลิ่วหวนเชิงเผยประกายเย็นเยียบ สะบัดร่างหนึ่งครั้งกลายเป็นมือเปลวเพลิงขนาดใหญ่ยักษ์กลางอากาศตรงดิ่งเข้าหาไปเสียวู๋นท่ามกลางเสียงดังสนั่นหวั่นไหว คนสิบกว่าคนเบื้องหลังเขาต่างก็ร่ายวิชาอาภินิหารของตัวเอง ครู่เดียวทั้งนภาอากาศก็เต็มไปด้วยพลังห้าแสงสิบสี ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมสิบกว่าคนร่วมมือกันพุ่งเข้าไปเสียวู๋นอีกครั้ง

"พวกเจ้ารังแกกันเกินไปแล้ว!" ความโกรธแค้นของไปเสียวู๋นโหมขีดสุด เขาก้าวพรวดออกไป ทันทีที่เท้าสัมผัสพื้น พลังโจมตีระลอกหนึ่งก็ระเบิดตูมขึ้นมาจากร่างของเขา ไอลื่นยิ่งแผ่กระจาย ก่อเกิดเป็นพายุที่มีเขาเป็นจุดศูนย์กลางหมุนคว้างกวาดตะลุยกไปรอบด้าน ปะทะกับคนสิบกว่าคนที่พุ่งเข้ามาตรงๆ

ท่ามกลางเสียงกัมปนาทดังสะเทือนเลื่อนลั่น ร่างของไปเสียวู๋นหายวับไป และปรากฏตัวอีกครั้งด้านหลังผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมคนหนึ่ง ในบรรดาสิบกว่าคนนั้น ผู้บำเพ็ญเพียรผู้นั้นหน้าถอดสีทันใด ไปเสียวู๋นยกมือขวาขึ้นกำหมัดแล้วต่อลงไปที่เต็มแรง

เสียงตุ้มดังหนึ่งครั้ง ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมผู้นั้นยิ่งหน้าถอดสี อารมณ์ตลอดร่างโบกสะบัดเองทั้งที่ไม่มีลม หลังจากทนด้านรับหมัดนั้น ของไปเสี้ยวฉุน เขาก็สิ้นเพิ่มไปทั้งร่าง ร่างกายโซซัดโซเซถอยหลัง เมื่อ กระอักเลือดสดออกมา ก็ถูกไอเย็นทะเลทะลวงเข้าไปในร่างทันที ทำให้ เลือดที่พุ่งออกมาเกาะตัวเป็นน้ำแข็งโดยพลัน

เสื้อผ้าชุดนี้ของเขาสามารถต้านทานพลังกายได้ไม่น้อย...
ไปเสี้ยวฉุนขมวดคิ้วุ่น

"พลังกายของเขาไม่ธรรมดาเลย!" ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมผู้นี้ รับร้องเตือนคนอื่น ทว่าชั่วขณะเดียวกันกับที่เขาเอ่ยปาก ด้านหลัง ของไปเสี้ยวฉุนกลับมีปีกคู่หนึ่งปรากฏขึ้นมา ปีกคู่นั้นกระพือพัดทันที พริบตาเดียวความเร็วของเขาก็เพิ่มขึ้นพรวดพราด แล้วไปปรากฏตัว ตรงหน้าผู้บำเพ็ญเพียรผู้นั้นอีกครั้ง คราวนี้มือขวาของเขายื่นออกไป คว่ำอีกฝ่ายเอาไว้รวดเร็วราวสายฟ้าแลบ แล้วจับร่างเหยียงลงไปพื้น อย่างแรง

เสียงตุ้มดังหนึ่งครั้ง ร่างของผู้บำเพ็ญเพียรผู้นั้นกระแทกลงกับพื้น จนพื้นดินลั่นสะเทือน เสียงร้องโหยหวนดังตามมา กระตุกตลอดร่าง ของผู้บำเพ็ญเพียรผู้นั้นแตกหักไปไม่น้อย เวลานี้ตะเกียกตะกายอยู่ใน หลุมลึก ใบหน้าเผยความหวาดกลัวขณะมองมายังไปเสี้ยวฉุน

ร่างของไปเสี้ยวฉุนหายไปอีกครั้ง แล้วไปปรากฏอีกที่ด้านหน้า ผู้บำเพ็ญเพียรคนที่สอง คราวนี้เขาไม่ใช้หมัด แต่ยกเท้าซ้ายขึ้นถีบร่าง ของคนผู้นั้นอย่างแรง

ขาซ้ายของเขาที่ยกขึ้นก่อให้เกิดเสียงอากาศระเบิด ความว่างเปล่า บิดเบี้ยว ผู้บำเพ็ญเพียรคนที่สองหน้าเผือดสี พยายามต้านทานสุดกำลัง ทว่าเท้าซ้ายที่แผ่พลังตลอดร่างและพลังจากวิชาเอ็นคังกระพ้นของ ไปเสี้ยวฉุนกลับถีบโดนเอวของผู้บำเพ็ญเพียรผู้นี้เต็มๆ

เสียงคล้ายถูกถูกเหยียบแตกดังขึ้นทันที ผู้บำเพ็ญเพียรคนที่สอง เบิกตากว้าง ปากที่กระอักเลือดสดยังไม่ทันจะได้ส่งเสียงคำราม ร่างก็ ถูกเท้าของไปเสี่ยวฉุนถีบกระเด็นออกไปไกลหลายร้อยจั้งพร้อมเสียง ตูมตามที่ตั้งไปตลอดทาง ถูกถีบจนกระดูกสันหลังส่วนเอวแทบทะลุ ออกมาจากร่างกาย โผล่ออกมานอกผิวหนัง เสียงร้องโหยไห้ด้วยความเจ็บปวดดังน่าเวทนา

ยังไม่สิ้นสุดเท่านั้น เส้นใยสีทองอีกมากมายยังรัดพันไปทั่วร่าง ของผู้บำเพ็ญเพียรผู้นี้ กลายเป็นพันธนาการที่ปิดผนึกการโคจร พลังบำเพ็ญทั้งหมดในร่างของเขา จนทำให้เขากลายเป็นเหมือน คนธรรมดาในช่วงพริบตา

ภาพเหตุการณ์นี้ทำให้ทุกคนที่มองเห็นต่างสุดลมหายใจเฮือกใหญ่

"หัวหน้าพรรคมังกรคราม...ช่างโหดเหี้ยมยิ่งนัก! ยามลงมือยัง แฝงพลังปิดผนึกด้วย!" ขณะที่ทุกคนจิตใจสั่นสะท้าน การต่อสู้ครั้งนี้ ก็ยังไม่ยุติลง ร่างของไปเสี่ยวฉุนหมุนขวับ วิชาอมตะมิกวางวายในร่าง ระเบิดออกกลายเป็นพลังคุ้มกัน หลังจากต้านทานคาถาจากผู้บำเพ็ญเพียร ขึ้นหลอมรวมสองคนด้านหลังได้แล้ว เขาก็ยกเท้าซ้ายขึ้นเหวี่ยงอีกครั้ง ด้วยสีหน้าดุตัน เสียงตูมดังสนั่น ผู้บำเพ็ญเพียรสองคนที่ลอบโจมตีก็ถูก ถีบจนลอยกระเด็นไปเช่นกัน

เส้นสีทองเปล่งแสงวิบวับ เสียงกรือบดังลั่นอย่างต่อเนื่อง คนทั้งสอง ต่างก็กระดูกหัก คนหนึ่งดูเหมือนจะปอดฉีก ตอนไต่ถึงได้กระอักเลือด ออกมาด้วย ร่างของเขาสิ้นเรริก พลังบำเพ็ญทั้งหมดในร่างถูกผนึก ในช่วงพริบตาเดียว

นอกจากนั้นก็ยังมียักษ์กลางใหญ่สี่มวงอีกหลายใบพุ่งเข้ากระแทก ใส่ทุกคนจากสี่ทิศ ไปเสี่ยวฉุนใช้การเคลื่อนย้ายพริบตาหลบหลีก วิชาอภินิหารของทุกคนอีกครั้ง เมื่อเผยกายก็ไปปรากฏด้านหลัง

ผู้บำเพ็ญเพียรคนที่ห้าแล้ว ขณะกำลังจะลงมือ ผู้บำเพ็ญเพียรหลายคนที่อยู่รอบกายเขาต่างก็ล้มผัวได้จึงพากันพุ่งเข้าสังหาร

ไปเสียวณแคนเสียงเย็นหนึ่งครั้ง อาศัยจังหวะนี้ใช้วิชากำลังสะท้านขุนเขา ก้าวออกไปเพียงหนึ่งก้าว ร่างของเขาก็เปรียบประหนึ่งสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่พุ่งเข้าชนร่างของผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่ด้านหน้าพร้อมเสียงตูมตาม ผู้บำเพ็ญเพียรคนนั้นเลือดอาบ พุดอะไรไม่ออกสักคำได้แต่ร้องโหยหวนพร้อมร่างที่ลอยคว้างกระเด็นไปไกล แม้แต่น้ำออกก็ยังยุบลงไป ไปเสียวณหมุนขวับไปหาผู้บำเพ็ญเพียรอีกสามคนที่พุ่งเข้ามาใกล้ มือขวาทำมูทราแล้วกดลงไปกลางอากาศ

"ไอเย็น!" ความคิดในสมองโลดแล่น ไอเย็นแผ่กระจายในช่วงพริบตาท่ามกลางเสียงเปรี๊ยะๆ ดังลั่น ความว่างเปล่าบริเวณที่มีมือขวาของเขากดลงไปถูกแช่แข็งฉับพลัน ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมสามคนที่เข้ามาพร้อมกันนั้นต่างก็ชะงักงัน

คำตอบแทนของการหยุดชะงักครั้งนี้ก็คือร่างของไปเสียวณที่กระโจนพรวดเข้ามาใกล้ เท้าซ้ายยกขึ้น เสียงตูมดังสามครั้ง คนทั้งสามกระอักเลือดพร้อมกับที่ร่างถูกม้วนตลบไปไกล

ทั้งหมดนี้กล่าวแล้วเหมือนยาวนาน แต่ในความเป็นจริงแล้วนับตั้งแต่ที่ไปเสียวณลงมือจนถึงตอนนี้นับเป็นเวลาเพียงไม่กี่ชั่วอึดใจเท่านั้น เท่านั้นก็ทำให้เหล่าคุณชายสูงศักดิ์พ่ายแพ้ยับเยินตอนนี้คนที่เหลืออยู่ นอกจากหลี่หยวนชิงแล้วก็มีเพียงผู้บำเพ็ญเพียรอีกสามคนเท่านั้น

คนทั้งสามหน้าเปลี่ยนสี ร่างสั่นเทา หลังจากมองหน้ากันไปมาต่างก็ถอยกรูดห่างออกไป ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าจะไม่ล้มหัวจมท้ายกับหลี่หยวนชิงเด็ดขาด สภาพน่าเวทนาของเหล่าสหายที่มาพร้อมกันคือคำเตือนที่ได้ผลที่สุดสำหรับทั้งสามคน

ในทางเดียวกัน เหล่าคนที่มองดูอยู่รอบด้านนั้นหลังจากเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมดนี้แล้ว เสียงสุดลมหายใจเข้าออกกลับหายไปอย่างน่าประหลาดใจ รวากับหวาดกลัวความร้ายของไป่เสี่ยวฉวนจนไม่กล้าส่งเสียง

ฝ่ายหลี่หยวนซึ่งก็ยิ่งตัวสั่น เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ลมหายใจ ผู้บำเพ็ญเพียรสิบกว่าคนรอบกายเขาหากไม่หมดสติก็เผ่นหนีไปไกลหรือไม่ก็ถูกโจมตีจนบาดเจ็บสาหัส เวลานี้มีเพียงเขาคนเดียวที่ยืนอยู่กลางอากาศ ด้วยการเคลื่อนย้ายร่างในพริบตาและพลังสู้รบที่น่าตะลึงนี้ไปเสี่ยวฉวนจึงเป็นเสมือนผีร้ายสำหรับคนรุ่นเดียวกัน มีอาจด้านทานได้แม้แต่คนเดียว!

ขณะที่เขากำลังลมหายใจสะดุด หน้าผากก็ผุดเหงื่อเย็นๆ ออกมาหลังจากสบตากับดวงตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยแดงกำของไป่เสี่ยวฉวน ในใจหลี่หยวนซึ่งก็บังเกิดความเย็นเยียบ ก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

"เจ้าเองก็ลงมาด้วยสิ!" ประกายเย็นเยียบเปล่งวาบจากดวงตาของไป่เสี่ยวฉวน เขาตรงดิ่งเข้าหาหลี่หยวนซึ่งหันคว้น เอื้อมมือหมายจะคว้าร่างของอีกฝ่ายโยนลงพื้น

ด้วยความเร็วที่น่าตะลึงของเขาผสมกับเงื่อนน้ำแข็งปกคลุมรัศมีพันจี้ง์ พริบตาที่หลี่หยวนซึ่งก้าวถอยหลัง ไปเสี่ยวฉวนก็เคลื่อนตัวไปปรากฏอยู่เบื้องหน้าเขาโดยพลัน เมื่อไป่เสี่ยวฉวนยกมือขวาขึ้น ด้านหลังก็ปรากฏกายวัชรระมิวางวายซึ่งกำลังยกมือใหญ่ยักษ์ของมันเอื้อมมาคว้าจับตัวหลี่หยวนซึ่งเช่นกัน

แรงดึงดูดแผ่ออกมาจากมือของไป่เสี่ยวฉวน ไอเย็นจากรอบด้านควบรวมกันเป็นหนามน้ำแข็งจำนวนมากตรงดิ่งเข้าหาหลี่หยวนซึ่งจากสี่ด้านแปดทิศคล้ายการล้อมโจมตีรอบทิศทาง ทำเอาหลี่หยวนซึ่งหน้าไร้สี

"เจ้ากล้าทำร้ายข้ารี! ข้าหลี่หยวนซึ่งมาจากตระกูลชาวสวรรค์
ไม่ว่าเจ้ามีภูมิหลังเช่นไร ภายในเวลาสามวันข้าจะต้องให้เจ้าใส่หัวออกไป
จากสำนักชิงคงเต้าจีให้จงได้!" นายน้ตาหลี่หยวนซึ่งเผยความดุตัน
คำรามเกรี้ยวกราดอย่างโกรธแค้น

บทที่ 404

ข้าคือตัวประกัน!

เสียงของหลี่หยวนแข็งดังไปทั่วทิศ ประโยคนี้เดิมทีเป็นการปลั่งปาก ด้วยความตกใจลอนลานของเขา ความหมายคุกคามจึงเด่นชัดเป็นพิเศษ เพราะถึงอย่างไรในสายตาของเขา สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรสำนักชิงคงเต้าจี้ คนใดก็ตาม การถูกจับไปปล่อยออกจากสำนักถือเป็นบทลงโทษที่รุนแรง ยิ่งกว่าสังหารเสียอีก

เพราะสำนักชิงคงเต้าจี้คือสำนักต้นน้ำของแม่น้ำทงเทียนสาย ตะวันออก หากสำนักจับไปปล่อยไป สี่สำนักใหญ่แม่น้ำตอนกลางก็ดี หรือสำนักตอนล่างก็ช่าง ล้วนไม่มีใครยอมรับคนผู้นั้นไว้อีก เช่นนั้น ย่อมทำได้เพียงฝึกบำเพ็ญเพียรด้วยตัวเองเท่านั้น!

และผู้บำเพ็ญเพียรไร้สังกัดก็มีสถานะต่ำต้อยในโลกทงเทียนแห่งนี้ รวมถึงไม่อาจเข้าใกล้พื้นที่ติดแม่น้ำทงเทียนได้ ได้แต่ลักลอบเข้ามา ฝึกบำเพ็ญเพียร หากถูกจับได้ก็จะต้องโดนจับไว้ในทันที

นอกเสียจากว่าจะกลายเป็นผู้บำเพ็ญเพียรชั้นกำเนิดใหม่ถึงจะมี สถานะดีขึ้นเล็กน้อย แต่หากปลั่งบำเพ็ญต่ำกว่าชั้นกำเนิดใหม่แล้ว ฝึกบำเพ็ญเพียรด้วยตัวเองจะลำบากอย่างมาก

ดังนั้นหลี่หยวนจึงถึงได้เอ่ยออกมาเช่นนั้น อีกทั้งเขาเองก็เข้าใจดีว่า ด้วยกฎของสำนักชิงคงเต้าจีแล้ว อย่างไรก็ตามเขากับหัวหน้าพรรคมังกรคราม ผู้นี้ก็เป็นสหายร่วมสำนักกัน ต่อให้เขาอยากจะสังหารอีกฝ่ายก็ทำได้ ยากมาก ทว่าด้วยตำแหน่งของตระกูลเขา หากคิดจะขับไล่อีกฝ่าย ออกไปจากสำนักกลับง่ายดายนานที่เดียว

และหากอีกฝ่ายถูกขับออก ไร่การคุ้มครองจากสำนักชิงคงเต้าจี จะเป็นหรือตายก็ขึ้นอยู่กับหนึ่งความคิดของเขา!

ถึงแม้เขาจะไม่รู้ว่าไปเสี่ยวฉุนมีภูมิหลังเช่นไร แต่ก็ไม่ได้จะสนใจ ต่อให้มันที่ดินส่วนตัวแล้วอย่างไร บนสายรุ้งดินแดนคงอวี เจ้าศาลา ทั้งสิบคนได้ก็ตามลัณมีสิทธิ์มอบที่ดินส่วนตัวได้ทั้งสิ้น เรื่องนี้คนนอก ฟังดูแล้วอาจรู้สึกยิ่งใหญ่สูงส่ง ทว่าสำหรับเขาก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย เท่านั้น ไม่ว่าอีกฝ่ายจะยิ่งใหญ่มาจากที่ใด...ก็ไม่ใหญ่เกินภูมิหลังของเขา อยู่ดี

ตอนนี้เมื่อเสียงของหลี่หยวนจึงดังเข้าหูไปเสี่ยวฉุน ไปเสี่ยวฉุน ก็สั่นสะท้าน ดวงตาพลันเบิกกว้าง ผืนดินมือขวา กลับมาในชั่วพริบตา ทั้งความคิดในสมองยังเปลี่ยนแปลงฉับพลัน นามน้ำแข็งจำนวน นับไม่ถ้วนที่ก่อตัวขึ้นจากไอน้ำรอบด้านซึ่งราวกับการล้อมโจมตีจาก ลิปทศนั้นพลันถอยกลับแล้วหายวับไปกลางอากาศ

"เจ้าว่าอะไรนะ!" ไปเสี่ยวฉุนลมหายใจสะดุด จ้องเขม็งไปที่ หลี่หยวนซึ่ง เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและแฝงด้วยความไม่มั่นใจ

ภาพเหตุการณ์นี้ทำให้เหล่าคุณชายซึ่งถูกไปเสี่ยวฉุนเล่นงาน จนกระจัดกระจายไปรอบด้านยิ่งค้างไปตามๆ กัน ไม่เพียงแต่พวกเขา เท่านั้นที่เป็นเช่นนั้น แม้แต่ผู้บำเพ็ญเพียรที่สังเกตการณ์อยู่รอบด้าน ซึ่งรู้สึกครั่นคร้ามไปกับภาพความแข็งแกร่งของไปเสี่ยวฉุนก่อนหน้านี้ เมื่อเห็นว่าสถานการณ์พลิกผันก็ตะลึงงันกันทั้งหมด

การเปลี่ยนแปลงของไปเสียวนจนชัดเจนเกินไป ก่อนหน้านี้พลังอำนาจยังเหี้ยมหาญดุต้น มาตอนนี้เมื่อถูกหลี่หยวนชิงข่มขู่กลับอ่อนข้อให้ทันที

แม้แต่หลี่หยวนชิงเองก็ยังนิ่งอึ้ง ใจเขายังคงสั่นระรัวไม่หาย ประโยคเมื่อครู่นี้เขาเพียงฝันทำเป็นแกร่งเอ่ยออกมาทั้งๆ ที่ยังตื่นตระหนกด้วยซ้ำ เมื่อเห็นว่าผลลัพธ์ออกมาดีถึงเพียงนี้เขาก็ทั้งตะลึงและดีใจ หลังจากสุดลมหายใจเข้าลึก ความกดดันในดวงตาของเขาก็เพิ่มขึ้น

"หิ ตอนนี้รู้จักกลัวแล้ววี ส่ายไปแล้ว ไม่ว่าเจ้าจะมีภูมิหลังเช่นไร อย่างมากที่สุดสามวัน ข้าผู้แซ่หลี่ก็จะทำให้เจ้าเสียสิทธิ์ในการอยู่ในสำนัก ซิงคงเต้าจีและต้องไล่หัวออกไปจากที่นี่!" หลี่หยวนชิงเอามือไพล่หลังเสียงดังกังวานดุจสนับทึบ พลังอำนาจที่ก่อขึ้นมาในร่างกายทำให้ท่วงท่าของเขายามนี้น่าเกรงขามอย่างยิ่ง

เขาจินตนาการได้ว่าในชั่วขณะถัดไปหัวหน้าพรรคมังกรครามคนนี้จะต้องกลนลานทำอะไรไม่ถูก หากไม่โกรธแค้นไม่ยินยอม ก็ต้องก้มศีรษะให้ตนด้วยความขมขื่น เขาอยากรู้กันว่าอีกฝ่ายจะมีท่าทีเช่นไร

นี่ก็คือความต่างชั้นทางฐานะ หิ ข้าอยากรู้กันว่าคนผู้นี้จะรู้จักปรับตัวเข้ากับสถานการณ์หรือไม่ มุมปากของหลี่หยวนชิงยกยิ้ม น่าสะพรึงกลัว เวลาเดียวกันนั้นผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมสิบกว่าคนรอบกายเขาต่างก็หันมามองตากัน รู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นเร็วเกินไป เมื่อครู่ยังเป็นคนเหี้ยมโหด นึกไม่ถึงว่าชั่วขณะถัดมาจะกลายมาเป็นตื่นตระหนกกลนลานเช่นนั้นได้

ทว่าสีหน้าของไปเสียวนกลับทำให้ทุกคนรวมถึงหลี่หยวนชิงต่างก็คาดการณและจินตนาการไม่ถึง เพราะหลังจากได้ยินประโยคยืนยันของหลี่หยวนชิงแล้ว อยู่ๆ ไปเสียวนกลับตื่นเต้น อีกทั้งในความตื่นเต้นนั้นยังมีความปีติยินดีแฝงอยู่ด้วย

"จริงหรือ ฮ่าๆ ดีเหลือเกินๆ พี่หลี่ใช่หรือไม่ เมื่อครูนี้นั่งงอ
ไปหน่อย ข้าเองก็ไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ เจ้าก็บอกแต่แรกสิว่าสามารถ
ทำให้ข้าไปจากสำนักชิงคงเต้าจี้ได้ภายในสามวัน หากเจ้าบอกแต่แรก
ข้าจะไม่มีทางลงมือเด็ดขาด" ไปเสี่ยวฉุนพูดด้วยความอึดอัด ก้าวจับ
คล้ายยังรู้สึกกังวลถึงผลได้ผลเสียจึงถามเพิ่มความมั่นใจอีกที "พี่หลี่
เจ้าแน่ใจนะ เจ้าต้องแน่ใจให้จริงนะว่าจะให้ข้าจากไปได้ภายในสามวัน"

เมื่อคำพูดของไปเสี่ยวฉุนดังออกมา เหล่าลูกหลานตระกูลมั่งคั่ง
ลึบกว่าคนนั้นมองตาก้างทันที หลี่หยวนชิงเองก็สับสนงุนงงอย่างยิ่ง
มองเหม่อไปยังไปเสี่ยวฉุน ส่วนคนรอบด้านก็ยิ่งมองหน้ากันไปมา
ต่างคนต่างไม่เข้าใจสถานการณ์ไม่เข้าใจว่าเหตุใดไปเสี่ยวฉุนถึงได้ดีใจ
ถึงเพียงนี้

"เจ้า..." หลี่หยวนชิงสับสนอย่างยิ่งยวด เขาารู้สึกว่าแนวคิดของตน
อยู่คนละโลกกับอีกฝ่าย อดไม่ไหวจนต้องพูดซ้ำขึ้นมาอีกที "เจ้าฟัง
ชัดเจนหรือไม่ว่าเมื่อครูนี้นี้ข้าพูดว่าอะไร ข้าบอกว่าจะให้เจ้าไสหัว
ออกไปจากสำนักชิงคงเต้าจี้ภายในสามวัน ไสหัวออกไปก็คือริบสถานะ
ลูกศิษย์สำนักชิงคงเต้าจี้กลับคืน ถูกขับไล่ออกไป ถูกสำนักขับไล่
ออกไปเลยนะ!"

ไปเสี่ยวฉุนพยักหน้ารัวๆ เขายังดีใจจนฉีกยิ้มเบิกบาน

"เจ้ายืนยันเช่นนี้ก็ดีแล้ว พี่หลี่ เจ้าช่างเป็นผู้สูงศักดิ์สำหรับข้าจริงๆ"
ไปเสี่ยวฉุนตอบรับแล้วหันไปตะโกนเสียงดังบอกพวกสวี่เป่าไฉในโรงเตี๊ยม

"สวี่เป่าไฉ ศิษย์พี่ใหญ่ นี่หิจื่อ ยังไม่รีบขอคุณสหายพรตหลี่อีก
เขามีวิธีทำให้พวกเราไปจากสำนักชิงคงเต้าจี้ได้แล้ว ข้าไม่ต้องเป็น
ตัวประกันอยู่ที่นี้แล้ว พวกเราจะได้กลับบ้านกันแล้ว!"

ในโรงเตี๊ยม พวกเสนาชนจื่อสามคนไอแห้งๆ หนึ่งครั้งแล้วจึง
หันมามองหลี่หยวนชิงด้วยแววตาเห็นใจ

หลี่หยวนชิงสีหน้าเลือนลอย หลังจากได้ยินไปเสี่ยวฉุนพูดคำว่า ตัวประกันออกมา หน้าเขาก็ยิ่งเผือดสี เบิกตากว้างด้วยท่าทางราวกับ เห็นผี ชี้ไปเสี่ยวฉุนแล้วร้องอุทานเสียงหลง

"เจ้าคือตัวประกัน?"

"ก็ใช่ล่ะสิ ข้าคือตัวประกัน!" ไปเสี่ยวฉุนสะบัดปลายแขนเสื้อ หนึ่งครั้งพลางกล่าวด้วยเสียงอันดัง

คนอื่นหากเป็นตัวประกัน ยามเอ๋ยถึงสถานะของตัวเองมักจะ เต็มไปด้วยความขมขื่น เจ็บแค้น และเศร้าโศก ทว่าไปเสี่ยวฉุนกลับมี ท่าทางเยือกเย็นจองหองอย่างเต็มเปี่ยม เสียงก้องกังวานไปสี่ทิศ

หากเปลี่ยนเป็นช่วงเวลาอื่น ทุกครั้งที่นึกถึงสถานะของตัวเอง ไปเสี่ยวฉุนจะกลุ้มใจอย่างมาก แต่ตอนนี้เมื่อได้เห็นท่าทางราวกับ เห็นผีของหลี่หยวนชิง ไปเสี่ยวฉุนก็พลันรู้สึกว่าเป็นตัวประกันนี้ก็ดี เหมือนกัน...

ทุกคนรอบด้านเมื่อได้ยินประโยคนี้ต่างก็ส่งเสียงฮือฮาและร้องอุทาน ด้วยความตกใจ หัวหน้าพรรคทองฟ้ายิ่งรู้สึกเหมือนมีฟ้าผ่าลงกลางศีรษะ มองตาค้างอ้าปากกว้าง

เวลานี้ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดเมื่อตนสืบหาประวัติ ความเป็นมาของหัวหน้าพรรคมังกรครามถึงหาไม่เคยเจอเสียที...

บัดชบ เขาเป็นตัวประกันแต่กลับทำตัวโอหังถึงเพียงนี้ คนเป็น ตัวประกัน...ไม่ใช่ว่าต้องเศร้าโศกและขมขื่นหรอกกริ! ในใจของหัวหน้า พรรคทองฟ้าแทบจะหลังน้ำตาออกมาเป็นแม่น้ำทางเทียนอยู่แล้ว

"เจ้า...เจ้า..." หลี่หยวนชิงได้ยินเพียงเสียงที่ดังอืดออลอยู่ในสมอง พุดอะไรไม่ออก แม้ว่าอีกฝ่ายจะมีความสามารถเพียงใด เขาก็ยัง สามารถไล่ลูกศิษย์ธรรมดาคนหนึ่งออกจากสำนักได้ หรือต่อให้อีกฝ่าย มีภูมิหลังยิ่งใหญ่เขาก็ไม่กลัว แต่หากเป็นตัวประกัน...สถานะนี้เกี่ยวพัน

กับสองสำนัก อย่าว่าแต่เขาเลย ต่อให้เป็นผู้อาวุโสขึ้นกำเนิดใหม่ก็ยังทำอะไรไม่ได้ มีเพียงให้ชาวสวรรค์ออกหน้าเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์ตัดสินใจ

ความรู้สึกของการพ่นคำพูดถือดีออกมาเองแต่กลับถูกอีกฝ่ายใช้วิธีการเช่นนี้ตบกลับจนหน้าหันนั้นทำให้ความเดือดดาลพุ่งเข้าสู่ใจของหลี่หยวนชิงจนกระทั่งเลือดสดออกมา ทั้งยังรู้สึกเหมือนชกหน้าตัวเองปวดแสบปวดร้อนขึ้นมาจริงๆ ดวงตาทั้งคู่ของเขาแดงก่ำ คารามดั่งลั่นรากับคนสติวิปลาส ห่อตะบิงกลับไปยังสายรุ้งบนท้องฟ้าโดยไม่เหลือวหลัง ไม่อยากอยู่ต่ออีกแม้แต่ชั่วขณะจิตเดียว

"เฮ้ เจ้าจะไปไหนเล่า พี่ลือย่าเพิ่งไปสิ เจ้ารีบปากช้าแล้วว่า จะให้ข้าจากไปในสามวันอย่างไรเล่า" ไปเสี่ยวฉุนรีบกระโดดโบกไม้โบกมือเหิงๆ คำพูดของเขาดังเข้าหูหลี่หยวนชิง ทำให้หลี่หยวนชิงกระอักเลือดออกมาอีกคำ เสียงคารามดั่งสนั่นหวั่นไหว

"เจ้าเร่งแค้นมากเกินไปแล้ว!" ท่ามกลางเสียงคารามเกรี้ยวกราดนี้ ความเร็วของเขาก็ยิ่งเพิ่มขึ้นอีก

ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่เป็นเช่นนี้ บรรดาลูกหลานตระกูลมั่งคั่ง ลิบกว่าคนนั้นก็พากันตัวสั่น เมื่อมองมายังไปเสี่ยวฉุน ดวงตาของพวกเขาก็เผยความเคารพยำเกรง รู้สึกว่าวิธีการของไปเสี่ยวฉุนช่างหลักแหลม แสบขลาดยิ่งนัก ทุกคนจึงได้แต่พากันก้มหน้าลงต่ำ เหนหนีไปอย่างรวดเร็ว ด้วยการช่วยประคองจากผู้บำเพ็ญเพียรอีกสามคนที่เหลือ

ไปเสี่ยวฉุนไอแห้งๆ หนึ่งครั้ง มองเงาร่างของทุกคนที่จากไปไกล แล้วจึงสะบัดปลายแขนเสื้อด้วยความลำพองใจ แสร้งทำทำถอนหายใจอย่างผิดหวัง

"ข้าละเบื่อพวกไร้น้ำยาแต่ชอบวางท่าร้ายกาจเช่นนี้จริงๆ ทำให้ข้าจากไปไม่ได้ก็อย่าพูดสิ นี่เท่ากับปั่นหัวข้าชัดๆ" ไปเสี่ยวฉุนสายตาสีระชะด้วยความปลงอนิจจัง เมื่อกลับเข้าโรงเตี๊ยมก็เดินเข้าห้องของตัวเองไป

บำเพ็ญเพียรต่อด้วยความลำพองใจท่ามกลางสีหน้าที่ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ของพวกเขาสิ้นชวนจ้อ

ไม่นานเรื่องที่ไปเสี่ยวฉุนเป็นตัวประกันก็แพร่ไปทั่วทั้งเมืองคงเจิง เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่เกินไป อีกทั้งยังช่วยคลายความสงสัยให้กับใครหลายๆ คน จึงยิ่งแพร่ออกไปเป็นวงกว้างจนแม้แต่อีกสามเมืองใหญ่ที่เหลือก็ยังได้ยินเรื่องนี้ สร้างความสะท้านสะเทือนให้กับทุกคน

ยิ่งเมื่อในสามเมืองนั้นมีตัวประกันของสำนักชิงเหอ สำนักจีเหอ และสำนักเต๋าเหออยู่ด้วย หลังจากพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ก็ตะลึงตาค้างกันไปทันที สดุดีลมหยาใจเหือกๆ ติดต่อกัน

"เป็นตัวประกันก็อดดีถึงเพียงนี้ได้ด้วยหรือ..."

"ไปเสี่ยวฉุนผู้นี้...ข้าคงต้องไปพบหน้าสักหน่อยแล้ว!"

หลังจากเปรียบเทียบกับไปเสี่ยวฉุน พวกเขาก็หันมามองตัวเอง แต่ละคนล้วนตั้งใจมั่นว่าจะต้องไปพบไปเสี่ยวฉุนเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเป็นตัวประกันให้ได้...ไม่ว่าอาจทำให้ชีวิตในช่วงเวลาที่ตนยังต้องเป็นตัวประกันอยู่นี้ดีขึ้นมาบ้าง

ส่วนพรรคทองฟ้าที่เผชิญกับอุปสรรคติดต่อกันหลายครั้งก็ได้แต่พากันก้มหน้าก้มตา พวกเขาหมดปัญญาจะรับมือกับไปเสี่ยวฉุนแล้วจริงๆ สุดท้ายเมื่อประชุมปรึกษากัน หัวหน้าพรรคทองฟ้าก็กั๊กฟันกรอด

"พวกเรามีเรื่องกับเขาไม่ได้ แต่ก็น่าจะส่งตัวเขาจากไปได้สิ!"

บทที่ 405 ส่งเจ้าขึ้นฟ้า...

กฎการเลื่อนชั้นของสำนักชิงคงเต้าเจี้นั้นหากไม่อาศัยการสะสมคะแนนคุณความดีถึงหนึ่งล้านคะแนนและเลือกสละคะแนนเพื่อเลื่อนชั้น ก็ยังมีอีกหนึ่งวิธีคือเมื่อคะแนนคุณความดีไต่ไปถึงระดับที่แน่นอนแล้ว ค่ายกลของสำนักชิงคงเต้าเจี้อาจจะสัมผัสได้แล้วบีบให้เลื่อนชั้น

วิธีการบีบบังคับเช่นนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้คะแนนคุณความดีสะสมสูงเกินจนทำให้มูลค่าสินค้าในสำนักชิงคงเต้าเจี้อ่างต่ำลง ถือว่าสอดคล้องกับผลประโยชน์ของสำนักชิงคงเต้าเจี้อย่างยิ่ง อีกทั้งการบังคับนี้ยังไม่ต้องอาศัยกำลัง ใช้เพียงพลังค่ายกลของสำนักชิงคงเต้าเจี้อย่างไร แผ่นหยกประจำตัวทั้งหมดก็ล้วนอยู่ในสายตาของสำนักชิงคงเต้าเจี้อยู่ทั้งสิน

เพียงแต่วิธีการที่สองนี้ไม่ค่อยถูกใจนัก ทั้งยังจำเป็นต้องมีคะแนนคุณความดีมากถึงระดับหนึ่ง หากน้อยกว่านั้นก็ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของค่ายกลได้

หากกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือหลังจากคะแนนคุณความดีของคนผู้หนึ่งเพิ่มขึ้นพรวดพราด ก็จะกลายเป็นเหมือนคบไฟในคืนมืดมิด

จนดึงดูดความสนใจจากค่ายกล ย่อมถูกบีบให้เลื่อนขึ้น

ก่อนหน้านี้ซึ่งเขียวก็นำวิธีการนี้เช่นเดียวกัน เมื่อไปเสี้ยวฉุนมอบคะแนนคุณความดีจำนวนมากของพรรคมังกรครามให้เขาในครั้งเดียว จึงทำให้ซึ่งเขียวก่อนที่เพิ่งจะเหาะขึ้นมากลางอากาศถูกค่ายกลจับสัมผัสได้ทันทีและส่งผลชักนำมารับตัว บีบให้เขาต้องลอยขึ้นฟ้ากลายเป็นศิษย์ชุดเหลือง

และตอนนี้พรรคทองฟ้าก็หวาดกลัวไปเสี้ยวฉุนเป็นอย่างยิ่ง หัวหน้าทุกคนล้วนตาแดงก่ำ ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแล้วว่าต้องส่งตัวไปเสี้ยวฉุนให้ได้

"โอกาสมีเพียงครั้งเดียว หากครั้งนี้ทำไม่สำเร็จเพราะคะแนนคุณความดีน้อยไป ทำให้หัวหน้าพรรคมังกรครามระวังตัว คราวหน้าหากพวกเขาคิดจะทำเช่นนี้อีกก็ยากแล้ว"

"ดังนั้นครั้งนี้พวกเราทุ่มให้หมดหน้าตัก คะแนนคุณความดีก้อนนี้พรรคทองฟ้าของเราจะออกเองเพื่อส่งเขาจากไป ต่อให้ต้องสละคะแนนคุณความดีมากเพียงใดก็ถือว่าคุ้ม!" คนพรรคทองฟ้าทั้งหมดพากันกัดฟันหลังจากตัดสินใจได้แล้วก็รออีกหลายวัน กระทั่งถึงคืนเพ็ญซึ่งเป็นคืนที่พลังค่ายกลของสำนักชิงคงเต๋าค่อยเข้มข้นมากที่สุด พวกเขาถึงมือทันที

กลางดึกคืนนี้พระจันทร์กลมโตลอยเด่นอยู่กลางฟ้า สาดแสงส่องไปทั่วพื้นดิน ทำให้ตลอดทั้งบริเวณมองดูแล้วอ่อนโยนนุ่มนวลอย่างถึงที่สุด ต่อให้เป็นเวลากลางดึก ทว่าเมืองคงเฉิงก็ยังคงคึกคัก เสียงคนดังจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ

บนทะเลทรายชายแดนเมืองฟางตะวันตก โรงเตี๊ยมของพรรคมังกรครามก็ไม่ต่างกัน ผู้บำเพ็ญเพียรที่สัญจรไปมาไม่ได้หยุดพักนอน เพราะเป็นเวลากลางคืน ยังคงมีคนเดินเข้าไปในซากโบราณสถานเพื่อทำภารกิจอย่างไม่ขาดสาย

เวลานี้ไปเสี้ยวฉวนนั่งอยู่หน้าโต๊ะอาหาร ด้านหลังมีหญิงรับใช้สองคนคอยพัดให้เขา พัดในมือพวกนางนี้หากนำไปไว้ข้างนอกต้องมีคนไม่น้อยย่งชิงกัน เพราะนั่นคืออาวุธยิ่งใหญ่ว่าต้องจ่ายคะแนนคุณความดีไม่ธรรมดาถึงจะแลกมาได้ แต่เมื่อมาอยู่กับไปเสี้ยวฉวนกลับเป็นเพียงพัดธรรมดาเล่มหนึ่งเท่านั้น

แม้แต่โต๊ะเบื้องหน้าไปเสี้ยวฉวนก็ยังทำมาจากไม้พินปี หากนำมาเหลาทำกระบี่ปิ่น อาณาภพจะโดดเด่นไม่ธรรมดา แต่ตอนนี้กลับใช้เป็นเพียงโต๊ะตัวหนึ่ง...

เวลานี้บนโต๊ะมีอาหารเลิศรสนับไม่ถ้วนกองพะเนิน อาหารวิเศษทุกจานในนั้นล้วนเป็นอาหารขึ้นชื่อและราคาแพงหูฉี่เมื่ออยู่ข้างนอก แม้แต่ถ้วยและตะเกียบก็ยังเป็นอาวุธวิเศษ

ตลอดทั้งห้องหุรรวอย่างมีอาจประเมินค่าได้ ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญเพียรขั้นกำเนิดใหม่มาเยือนก็ยังต้องตะลึงตาค้าง

เวลานี้สวี่เป่าใจ เดินชนจื่อ และจางต้าฟิงนั่งอยู่ข้างกายไปเสี้ยวฉวน เพิ่งจะกินอาหารร่ำสุรากันอิ่มหน้าสำราญและกำลังพูดคุยกันด้วยรอยยิ้มสนุกสนาน เงินมันเหวาก็นั่งอยู่ข้างกายไปเสี้ยวฉวนด้วยท่าทางเรียบร้อย และในมือก็มีพัดหนึ่งเล่ม หัวเราะเบาๆ คลอเคล้าไปด้วยเป็นระยะ

อารมณ์ของคนเหล่านี้ผู้พหูหุรรว ลักษณะเหมือนพวกคนที่ร่ำรวยในชั่วข้ามคืน...

"เจ้าหลี่หยวนเชิงผู้นั้นช่างไม่รักษาคำพูดจริงๆ สามวันผ่านไปตั้งนานแล้ว เขายังไม่ทำให้ข้าไปจากที่นี่เลย" ไปเสี้ยวฉวนลูบท้องเรอเอ็กพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงลำพองใจ

"ปรมาจารย์อาวูโสน้อย อันที่จริงที่นี้ของพวกเราก็ดีมากเลยนะ ฮ่าๆ ไม่ว่าจะเป็นของกินของใช้ก็ล้วนเป็นของที่ดีที่สุด อยู่ที่สำนักนี้เหอไม่เคยมีอย่างนี้เลย ตอนนี้เหลือเพียงความสงสัยเท่านั้น ไม่รู้ว่ามีสายรู้

จะเป็นอย่างไรบ้าง" สวีเปาใจที่อยู่ข้างกันเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม

"ดูสิดู" ไปเสี่ยวฉวนกระแอมหนึ่งครั้ง ยกนิ้วขึ้นชี้หน้าสวีเปาใจแล้วหันไปพูดกับจางต้าฟ่งที่นั่งอยู่ข้างตน "ดูเจ้าคนผู้นี้สิ มีความปรารถนาแค่นั้นเอง ดินะที่ป็นันพวกเราไม่ได้ให้เขาเข้ามาอยู่ในฝ่ายครีวไฟ สวีเปาใจเจ้าต้องมีความปรารถนาให้มากกว่านี้หน่อยนะ รู้อะไรหรือไม่ ที่นี้ดีกว่าบนสายรุ้งนั่นเยอะเลย คนโง่เท่านั้นถึงจะขึ้นไป ข้าไปเสี่ยวฉวนจะขออยู่ที่นี้ไปชั่วชีวิตเลย!" ไปเสี่ยวฉวนโบกมือ พูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ

เดินชวนจื่อและจางต้าฟ่งหัวเราะครืน สวีเปาใจกระอักกระอ่วนไปเล็กน้อย ขณะกำลังจะพูดอะไรบางอย่างไปเสี่ยวฉวนกลับโบกมืออีกครั้ง

"พวกเจ้าฟังข้า..." ขณะที่ไปเสี่ยวฉวนกำลังจะคุยโวถึงประสบการณ์ที่ตัวเองไปเยือนสายรุ้งเพื่อให้คนทั้งกลุ่มรู้ว่าบนสายรุ้งนั่นเย็นชาเพียงใด ทว่าเพิ่งจะกล่าวได้ถึงตรงนี้ ยังไม่ทันจะพูดจบ เขาก็พลันชะงักค้างเมื่อสัมผัสได้ถึงคลื่นสั่นไหวจากในถุงเก็บของ จึงตบถุงหนึ่งครั้ง หยิบเอาแผ่นหยกประจำตัวขึ้นมาใช้พลังจิตกวาดมองด้วยความแปลกใจ แล้วก็ต้องตะลึงงันไปทันที

เขามองเห็นว่าคะแนนคุณความดีที่สะสมอยู่ในแผ่นหยกประจำตัวของตัวเองเพิ่มขึ้นมาอย่างน่าพิศวง

นี่มันเรื่องอะไรกัน ขณะที่ไปเสี่ยวฉวนกำลังจบนสนทนา ดวงตาของเขาก็พลันเบิกกว้าง เขาเห็นกับตาว่าภายในเวลาชั่วพริบตาคะแนนคุณความดีของเขากลับทะลุไปถึงหนึ่งล้าน จากนั้นก็สองล้าน สามล้าน จนกระทั่งถึงสี่ล้าน!

ไปเสี่ยวฉวนหวาดกลัวขึ้นมาทันใด กรีดร้องหนึ่งเสียง ไม่ได้อธิบายให้พวกเดินชวนจื่อฟังและเตรียมจะเอาคะแนนคุณความดีที่เพิ่มขึ้นนี้ไปมอบให้กับผู้อื่น แต่ต่อให้เขาเร็วเพียงใดก็ยังเข้าไปอยู่ดี เสียงตูมดัง

หนึ่งครั้ง คะแนนคุณความดีของเขาก็ทะลุจากสี่ล้านพุ่งไปถึงห้าล้าน

คะแนนคุณความดีมากมายถึงเพียงนี้เมื่ออยู่ในค่าคืนเดือนเพ็ญ ซึ่งคลื่นเคลื่อนไหวของค่ายกลสำนักชิงคงเต้าจี้ยังมีพลังมากที่สุด ก็เหมือนคบไฟอันหนึ่งที่ส่องแสงเจิดจ้าบาดตา ดึงดูดความสนใจจากค่ายกลได้ในพริบตา เสียงตูมตามพลันดังสนั่นหวั่นไหว พลังของค่ายกลพุ่งเข้ามาถึงโรงเตี๊ยม มาถึง...ห้องที่ไปเสี่ยวฉวนอยู่!

"ไม่!" ขณะที่ไปเสี่ยวฉวนกรีดร้องเสียงแหลม พวกเสินชวนจื่อเองก็ตะลึงพริ้งเพริดไปเช่นกัน แต่ละคนมีท่าที่ตอบสนองอย่างรวดเร็ว ทว่าเวลานี้แสงชักนำพลันพุ่งลงมาจากท้องฟ้า ทะลุทะลวงทุกสิ่งกีดขวาง ตรงเข้ามาปกคลุมร่างของไปเสี่ยวฉวนเอาไว้

จนกระทั่งแสงชักนำปรากฏขึ้น คะแนนคุณความดีของไปเสี่ยวฉวนก็ยังคงเพิ่มพรวดพราดอย่างบ้าคลั่ง มากถึงเจ็ดล้านกว่าคะแนนแล้ว

เช่นนี้ก็ยิ่งเหมือนกับจงใจกระตุ้นให้พลังของค่ายกลรุนแรงมากขึ้น แสงชักนำจึงไม่อ่อนโยนอีกต่อไป แต่บังคับกระซากร่างของไปเสี่ยวฉวนให้ลอยจากห้องขึ้นไปบนท้องฟ้าพร้อมเสียงดังตูม

เสียงร้องโหยหวนของไปเสี่ยวฉวนดังก้องไปทั่วสี่ทิศในช่วงขณะนี้ พวกเสินชวนจื่อหน้าเปลี่ยนสี เหาะออกมาอย่างพร้อมเพรียงกันแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ยืนมองด้วยความตะลึงลาน

"ข้าไม่ยอมไป ข้าตัดใจจากที่นี่ไม่ได้ ข้าไม่ยอมเป็นศิษย์ชุดเหลือง ข้ารู้สึกว่าคุณควรเป็นแค่ศิษย์ชุดแสด..." ไปเสี่ยวฉวนयर้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก เวลานี้เขาเข้าใจแจ่มแจ้งว่าตัวเองถูกพรกท้องฟ้าเล่นงานเข้าให้แล้ว อีกทั้งจนถึงตอนนี้คะแนนคุณความดีของเขาก็ยังเพิ่มไม่หยุด แสดงให้เห็นว่าความเด็ดเดี่ยวของพรกท้องฟ้ามีมากถึงระดับใด

และแสงชักนำของเขาสาयนี้ก็ใหญ่กว่าแสงชักนำของคนอื่นๆ

มากมายนัก ยิ่งเมื่อตอนนี้เป็นเวลากลางคืน แสงสว่างนี้จึงยิ่งเด่นชัด ตลอดทั้งเมืองคงเจิ่งล้นมองเห็น คนเหล่านั้นของพรรคทองฟ้าก็มองเห็น ภาพเหตุการณ์นี้เช่นกัน พวกเขาพากันฮึกเหิมตื่นเต้น

แม้แต่ผู้บำเพ็ญเพียรในเมืองคงเจิ่งที่อดอดดับค้ำใจเรื่องลูกกลอน หลอนประสาทและยอदลูกกลอนละอาหารจนเข้าใจไปเสียจนผิดไป เมื่อสังเกตเห็นภาพเหตุการณ์นี้ก็ล้วนพากันดีใจอย่างบ้าคลั่ง ยังมีบางคน หยิบเอาหม้อเอากลองขึ้นมาตี ส่งเสียงโห่ร้องยินดีไม่หยุด

"ในที่สุดเจ้ามารไปก็จากไปได้เสียที!"

"สวรรค์มีตา ไม่นึกเลยว่าหัวหน้าพรรคมังกรครามนี้จะได้ขึ้นฟ้าแล้ว!"

"ฮ่าๆ มารยาพิษผู้นี้คือคนโหดอันดับหนึ่งแห่งเมืองคงเจิ่งเรา เขาจากไปก็เหมือนยกภูเขาใหญ่ออกจากอกของพวกเขา!"

ภายใต้เสียงโห่ร้องของคนทั้งเมือง เสียงร้องโหยไห้ของไป่เสี่ยวจุน และอาการตะลึงอ้าปากค้างของพวกเขาสิ้นลงจ้อ เสร่างของไป่เสี่ยวจุน... ถูกแสงชักนำหนาใหญ่ลำนันเหวี่ยงกระซอกขึ้นไปบนท้องฟ้า พุ่งเข้าหา สายรุ้งของดินแดนคงอวี่

บนสายรุ้งดินแดนคงอวี่ ผู้บำเพ็ญเพียรที่รับผิดชอบรับตัวลูกศิษย์ ยืนอยู่บนแท่นรับตัว เวลานี้ต่างก็ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ เหมือนมองบรรดาผู้ที่ให้ร้องอยู่ในเมืองคงเจิ่งเบื้องล่าง เสียงร้องนั้น ดังสนั่นจนได้ยินมาถึงที่นี่ ทำให้นึกภาพออกได้ว่าเป็นต้องมีความ กระตือรือร้นที่สูงมากถึงเพียงใด...

ขณะที่พวกผู้บำเพ็ญเพียรซึ่งทำหน้าที่รับลูกศิษย์มองเห็นหน้ากันไปมา พวกเขาก็มองเห็นแสงชักนำหนาใหญ่ซึ่งแผ่ไต่ด้วยความเผด็จการอย่างไม่เคยเห็นมาก่อนเหวี่ยงกระซากร่างของไป่เสี่ยวจุนขึ้นมา เมื่อเขา เผยกายอีกครั้งก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าผู้บำเพ็ญเพียรเหล่านี้...

"ข้าไม่ยอมเป็นศิษย์ชุดเหลืองเลย" ไป่เสี่ยวจุนเพิ่งจะขึ้นมาได้

ก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดของรอบด้านจึงร้องคร่ำครวญขึ้นมาทันที น้ำตาก็แทบจะร่วงหยดลงมา ในใจเขาเจ็บแค้นที่ก่อนหน้านี้ตัวเองลำพองใจเกินไปจนคิดไม่ถึงว่าพรรคทองฟ้าจะใช้วิธีนี้ส่งตนขึ้นมา

เวลานี้ในใจขุนค้ำและยังเศร้าโศก แม้แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมา ก็ยังทำให้คนที่ได้ยินรู้สึกสงสารเห็นใจไปด้วย ทว่าคำพูดประโยคนี้ของเขากลับทำให้พวกผู้บ่าวเพี้ยเพียรที่รอรับตัวเขาอึ้งงันกันไปอีกครั้ง พวกเขา รอรับลูกศิษย์อยู่ที่นั่นมาหลายปี ทุกครั้งคนที่ขึ้นมาจะต้องเปี่ยมล้นไปด้วยความตื่นเต้นอีกเหิม นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่พวกเขาได้เห็นคนเศร้าโศกเสียใจถึงเพียงนี้

ไปเสียวุ่นถอนหายใจเฮือกๆ เดินตามผู้บ่าวเพี้ยเพียรเหล่านั้นไปจากแท่นรับตัวด้วยสีหน้าบูดบึ้ง มองความเจ็บปวดของรอบด้านไปตลอดทาง แม้ว่าทิวทัศน์ของที่นี่จะสวยงามเหมือนภาพวาด พลังวิญญาณเข้มข้น เพียงสุดตมครั้งเดียวก็ทำให้จิตใจกระปรี้กระเปร่าคึกคัก ทั้งยังมีบ่อน้ำอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ภูเขาเขียวก็น่าให้เห็นได้รางๆ แต่ไปเสียวุ่น ก็ยังรู้สึกว่าโรงเตี๊ยมของเขาดีกว่า

ขณะเดินตามไปด้วยหน้าตาบึ้งตึง เขาก็ทำได้เพียงยอมรับความจริงข้อนี้

"เป็นคนไม่ควรยอดเยียมเกินไปนัก เฮ้อ นี่ก็ไม่ถึงว่าเข้าไปเสียวุ่นอุตสาห์ถ่อมตัวถึงเพียงนี้แล้วก็ยังต้องบอกลาโลกมนุษย์ขึ้นมาเป็นศิษย์สุดเหลือ" ไปเสียวุ่นถอนหายใจยาวหนึ่งครั้งด้วยความปลงอนิจจัง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3Yeq9NQ>